

เมื่อหลวงพ่อกับยายพลี

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

R7001

(ผู้เขียนเรื่องนี้เคยเขียนเรื่อง “นิมิตของลูกสาวนายพลี” ลงในกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๕ เรื่องนี้เขียนตามคำขอของผู้อ่าน ผู้สนใจทราบรายละเอียดเพิ่มเติม)

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว หลวงพ่อเปรียบเสมือนพ่ออีกองค์หนึ่งของข้าพเจ้า ครั้งใดที่ความทุกข์ความไม่สบายใจประดังกันเข้ามาเหมือนกองไฟที่คอยเผาผลาญจิตใจ แต่ทว่าจะค่อย ๆ สงบลงด้วยคำสั่งสอนของหลวงพ่อก็เตือนให้สติตลอดเวลาทุกขณะจิต หลวงพ่อก็เน้นที่คำว่า สติ สติพร้อมทั้งให้แม่เมตตาต่อผู้ที่ประสงคร้ายต่อเรา “เขาเอาไฟยื่นให้เราจับ หากเราขาดสติยื่นมือไปจับไฟนั้น จะทำให้เราเจ็บปวดมาก เรามีสติ เราจะเอาน้ำราดไฟนั้นให้ดับสนิท เราจะไม่เจ็บปวดเลย”

เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๔ หลวงพ่อได้เมตตาไปเยี่ยมครอบครัวข้าพเจ้าที่เชียงใหม่ เมื่อทราบว่าหลวงพ่อกำลังจะไปบ้าน ทุก ๆ คนดีใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณพ่อที่เกิดความปีติยิ่ง ท่านจำได้เสมอว่าหลังจากที่บ้านถูกวางระเบิดนั้น หลวงพ่อได้กรุณาไปเยี่ยมด้วยความห่วงใย ไม่เคยทอดทิ้ง คอยถามข่าวคราวเสมอ การสนทนาระหว่างหลวงพ่อกับคุณพ่อนั้น ข้าพเจ้าเป็นล่ามแปล เพราะคุณพ่อพูดภาษาไทยไม่ได้ ท่านพูดได้แต่ภาษาจีนยูนนาน ซึ่งคล้ายกับภาษาจีนกลาง

มีอยู่ตอนหนึ่งของการสนทนา คุณพ่อได้เอ่ยฝากฝังกลุ่มคนของคุณพ่อกับหลวงพ่อกับข้าพเจ้าอดสะท้อนใจไม่ได้จนร้องไห้ **“ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ว่าจะคนฮ่อหรือคนไทย เมื่ออยู่บนผืนแผ่นดินนี้ ไม่มีแบ่งเขาแบ่งเรา ต่างเปรียบเสมือนพี่น้องกัน โยมได้ทำหน้าที่ตลอดจนรับผิดชอบอย่างถึงที่สุดแล้ว นอกจากนั้นยังได้มีส่วนต่อสู้ปกป้องผืนแผ่นดินไทยนี้ให้พ้นภัยจากผู้ไม่หวังดีต่อประเทศชาติ พวกโยมปิดทองหลังพระมาตลอด ทว่าวันหนึ่ง พี่น้องประชาชนคนไทยจะต้องรู้เรื่องนี้”**

ขณะที่ติดตามหลวงพ่อกับยายพลีในครั้งนั้นไปจากลพบุรี มีคุณแม่อุ่นเรือน นันทพงษ์ คุณเบญจพร นันทพงษ์ จากกรุงเทพฯ มีคุณมยุรี คุณเกษมกิจ คุณยุพิน แก้วมณี คุณประคอง มาหาจากเชียงใหม่ มีคุณจินตนา นิมากร (ข้าพเจ้าได้เขียนถึงเธอในกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๕) คุณรุ่งเรือง

เสื่อโต ทุกท่านที่ได้เียนามมานี้เป็นกัลยาณมิตรที่ดียิ่ง เป็นเพื่อนทางธรรมะช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น มีแต่ความจริงใจที่ให้แก่กัน

วันที่ ๒ หลวงพ่อและคณะได้กรุณาไปเยี่ยมหมู่บ้านชาวไทยยูนนาน (ฮ่อ) ที่หมู่บ้านบ้านใหม่หนองบัว และหมู่บ้านถ้ำอบ กิ่งอ.ไชยปราการ จ.เชียงใหม่ ที่หมู่บ้านบ้านใหม่หนองบัวได้มีหัวหน้าหมู่บ้าน และกรรมการหมู่บ้านให้การต้อนรับ ที่หมู่บ้านถ้ำอบ หัวหน้าหมู่บ้านถ้ำอบ ตลอดจนหัวหน้าหมู่บ้านสินชัยและหัวหน้าหมู่บ้านผาแดงมาให้การต้อนรับ อนุสรณ์สถานคือสถานที่แห่งแรกที่พี่สาว (คุณภรณ์ ชัยศิริ) และข้าพเจ้าพาคณะไปเยี่ยมชม ณ ที่แห่งนี้เป็นที่ที่เก็บรวมชื่ออาหารของนายพลลี ที่ได้เสียชีวิตเมื่อครั้งต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ระหว่างเดินทางออกจากประเทศจีน จนถึงรายชื่ออาหารที่เสียชีวิตเมื่อต่อสู้กับ ผ.ก.ค.ดอยยาว ดอยผาหม่น และที่ดอยผาตั้ง กิ่ง อ.เวียงแก่น จ.เชียงราย และที่เขาค้อ เขาหญ้า จ.เพชรบูรณ์ มีรายชื่อทั้งหมดกว่าพันคน หลวงพ่อให้พวกเราสวดมนต์พร้อมทั้งแผ่ส่วนกุศลให้เหล่าทหารทั้งหลาย

ก่อนจากบริเวณอนุสรณ์สถาน ได้ยินคุณจินตนา ถามหลวงพ่อกับแสงสว่างเป็นดวง ๆ มีทั้งสีขาวใส สีเหลือง สีเขียวเรือง ๆ เธอสงสัยว่าเป็นอะไร “วิญญาณบางดวงยังอยู่ที่นี้ ยังไม่พร้อมที่จะไปเกิด เพราะความห่วงใย หลวงพ่อเห็นพวกเขาตามต้อนรับตั้งแต่ที่เชิงเขาแล้ว” ข้าพเจ้าเดินตามหลวงพ่อกับคุณจินตนา จึงได้ยินคำสนทนาโดยตลอด

หลายปีมาแล้ว เมื่อทหารหน่วยเฉพาะกิจ ๓๒๗ หรือที่เรียกกันย่อ ๆ ว่า ฉ.ก. ๓๒๗ ชุดแรก ๆ ได้เฝ้าประจำที่หมู่บ้านถ้ำอบ บ้านพักของชุดฯ อยู่ไม่ไกลจากอนุสรณ์สถาน วันหนึ่งทางชุดฯ ดื่มน้ำสุราเมาจนได้ที่เกิดนี้อย่างไรไม่ทราบ ได้ไปยื่นทำและดำที่หน้าประตูอนุสรณ์สถาน ได้เรื่องเลย จนอยู่ไม่ได้ ต้องไปนิมนต์พระจากวัดแสนผาง ที่ อ.ผางไปทำพิธีขมา หลวงตาที่ไปทำพิธีได้พูดเตือนชุด ฉ.ก.๓๒๗

“พวกเขาเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ทุกคนทั้งม้าเต็มไปหมด พวกโยมไม่เห็น แต่อาตมาเห็น” สุดท้ายทางชุดฯ ต้องย้ายที่พักไปสร้างที่จุดอื่น เพราะอยู่ที่เดิมไม่ได้ อะไรก็ตามที่เราไม่เห็น อย่าไปลบหลู่เป็นอันขาด อันตรายเกิดได้เสมอ ข้าพเจ้าแน่ใจว่าอดีต ฉ.ก. ๓๒๗ ชุดนั้นคงเข็ดไปอีกนาน แม้จะย้ายไปที่อื่นแล้วก็ตาม

หลังจากนั้นคณะได้ไปที่อดีตกองบัญชาการของนายพลลี ด้วยสภาพของชาวบ้านที่ยากจน หลวงพ่อและคณะได้มอบเงินจำนวนหนึ่งให้แก่หัวหน้าหมู่บ้านถ้ำอบไว้ใช้ในหมู่บ้านต่อไป คุณรุ่งเรือง เสื่อโต หลังจากถึงเชียงใหม่ได้ขอรับบริจาคข้าวสาร เสื้อผ้า ตลอดจนของใช้ที่

จำเป็นจากญาติ ๆ และเพื่อน ๆ ให้แก่ชาวบ้านถ้ำอบ ชาวบ้านสินชัย ชาวบ้านผาแดง โดยมอบผ่านพี่สาวและข้าพเจ้า ขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้อีกครั้ง

กว่าจะถึงตัวเมืองเชียงใหม่ เป็นเวลาค่ามากแล้ว มีรถคันหนึ่งไล่ตามรถพวกเรา เพราะเห็นชื่อวัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ที่ติดอยู่ข้างรถตู้ที่พวกเรานั่ง ภายหลังที่ได้พบหลวงพ่อกแล้ว ทั้งสองสามีภรรยาเล่าว่าแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเห็นชื่อวัด ทั้งสองศรัทธาหลวงพ่อกมาก ทั้งที่ยังไม่เคยเห็นองค์จริง รู้จักแต่ทางรายการทีวีธรรมะ หนังสือพระ เทปธรรมะของหลวงพ่อก และจากหนังสือกฎแห่งกรรม ดูทั้งสองตื่นเต้นมากที่ได้พบหลวงพ่อกโดยไม่คาดฝัน พอข่าวหลวงพ่อกมาเชียงใหม่แพร่ออกไป ญาติโยมที่ศรัทธาต่างพากันมากราบหลวงพ่อกจนต้องขอร้อง อย่าอยู่ติดเกินไป อยากให้หลวงพ่อกได้พักผ่อนมาก ๆ เพราะทุกคนรู้ว่าเมื่อหลวงพ่อกกลับถึงวัดอัมพวันแล้วจะไม่มีเวลาพักผ่อนเลย

วันรุ่งขึ้นหลวงพ่อกพาคณะไปที่จวนผู้ว่าราชการเชียงใหม่ ได้พบท่านผู้ว่าฯ คุณธนศักดิ์ ยุวบูรณ์ และคุณนายผู้ว่าฯ ประจวบกับ คุณหญิงวลี ยุวบูรณ์ คุณแม่ท่านผู้ว่าฯ และคุณแม่ของคุณนายผู้ว่าฯ ก็อยู่ด้วย ทุก ๆ ท่านดีใจที่หลวงพ่อกได้กรุณาไปเยี่ยม หลวงพ่อกได้ฝากข้าพเจ้ากับท่านผู้ว่าฯ หากมีปัญหาอะไรให้ไปพบท่านได้ ท่านผู้ว่าฯ มีเวลาอยู่คุยกับพวกเราประมาณ ๒๐ นาที ก็ขอตัวเพราะยังต้องไปงานอื่น พวกเราอยู่ที่จวนผู้ว่าฯ เกือบสองชั่วโมงจึงได้กลับ

แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ที่หลวงพ่อกมาเชียงใหม่ พวกเราก็ตื่นเต้นเกินกว่าที่จะกล่าว เพราะหลวงพ่อกเป็นพระที่อุทิศตนเพื่อสังคม เพื่อเพื่อนมนุษย์มาโดยตลอด ความรัก ความเมตตาของหลวงพ่อกได้แผ่ไปถึงพวกเราชาวไทยยูนนาน (ฮ่อ) ทุกคน

ขอทำความถึงหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๕ เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนหน้า ๑๒๖ วรรคสุดท้ายที่ว่า “ข้าพเจ้าพยายามค้นหาคำตอบให้ตัวเองว่า ชายผู้สูงอายุนี้คือใคร ทำไมท่านถึงได้มาเกี่ยวข้องกับชีวิตข้าพเจ้า” เป็นเรื่องอัศจรรย์และเหลือเชื่อ อีก ๒ ปีต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้รับคำตอบนั้น เมื่อปี ๒๕๓๕ โรงเรียนเรยีนาเชลีวิทยาลัย ได้จัดงานชุมนุมศิษย์เก่าเช่นทุกปี พี่สาวได้ไปร่วมงานเลี้ยง

คุณมายูร ลิขพิศาล ซึ่งก็เป็นศิษย์เก่า ซึ่งพวกเราเรียกว่า คุณป้า คุณป้ามายูรได้รับเข้ามาหาพี่สาวพร้อมทั้งเล่าเกี่ยวกับหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๕ ได้อ่านเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน คุณป้ามายูร บอกว่า ชายสูงอายุที่มีผมและหนวดสีขาวยาว หนุงขาวห่มขาวนั้นมิใช่จริง บ้านที่ข้าพเจ้าอยู่นั้นมีเนื้อที่กว่า ๒ ไร่ เดิมเป็นของคุณพ่อกคุณป้ามายูรได้ทำเป็นโรงเลื่อย ต่อมาได้ขายให้ชาย

คนหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นานชายคนนั้นได้ขายต่อให้คุณพ่อเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี ที่ข้าพเจ้าได้อยู่บ้านแห่งนี้ ขณะที่ยังเป็นโรงเลื่อย คุณป้ามาয়ूरจำได้ว่า วันหนึ่งพี่ชายนอนหลับที่โรงเลื่อยในเวลากลางวันต้องสะดุ้งตื่น รู้สึกมีคนมาเขย่าอย่างแรงมีเสียงพูด “อันตราย” “อันตราย” ตื่น ตื่น เมื่อลืมตาก็เห็นชายแก่คนหนึ่ง มีผมและหนวดสีขาวยาวมาก นุ่งขาวห่มขาวยืนอยู่ข้างที่นอนมองไปที่ปลายเท้าเห็นงูเห่าตัวใหญ่ อยู่ไม่ไกลจากตัว พอได้สติรีบวิ่งลักษณะคล้ายพุ่งตัวออกจากห้องอย่างรวดเร็ว จึงได้รอดชีวิต คุณป้ามาয়ूरเชื่อว่าชายผู้สูงอายุนั้นยังไม่ไปไหน ยังคงอยู่ในบริเวณบ้านข้าพเจ้านั่นเอง จำได้ว่าหลวงพ่อกเคยบอกว่าที่บ้านดี ข้าพเจ้าไม่ได้ถามหลวงพ่อกว่ามีอะไรดีหรือยังมีผู้ที่นั่งสมาธิกรรมฐานเคยไปที่บ้านก็พูดแบบเดียวกับที่หลวงพ่อกเคยพูดไว้ว่าที่นี้ดี อย่าย้ายไปที่อื่นนะ

สำหรับข้าพเจ้า แม้จะมีเรื่องเลวร้ายผ่านเข้ามาในชีวิต แต่ข้าพเจ้าก็โชคดีในเวลาเดียวกันที่มีหลวงพ่อกคอยห่วงใย คอยอบรมธรรมะตักเตือนคอยให้สติตลอดเวลา และไม่เคยทอดทิ้งครอบครัวข้าพเจ้าเลย

นอกจากหลวงพ่อกแล้ว ข้าพเจ้ายังได้รับการปกป้องคุ้มครองจากหลวงปู่ซึ่งก็ยังไม่แน่ใจว่าท่านคือใคร แน่แน่นอนจะมีผู้อ่านหลายท่านกำลังหัวเราะข้าพเจ้าเมื่ออ่านถึงบรรทัดนี้ เป็นไปได้ไหมสิ่งที่ลึกลับ หรือที่เวลานี้ **วิทยาศาสตร์ยังพิสูจน์ไม่ได้** แต่สิ่งนั้นได้มีอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานแล้ว เพียงแต่วิทยาศาสตร์ยังก้าวไปไม่ถึงขั้นตอนขั้นนั้น เป็นเรื่องที่น่าคิดและไม่ควรจะมองผ่านในเรื่องนี้ ยกตัวอย่างเช่น กาลิเลโอถูกจองจำ เพราะเชื่อว่าโลกเรานี้กลม ซึ่งขัดกับความเชื่อในสมัยนั้นอย่างรุนแรงที่ว่าโลกแบน สุดท้าย กาลิเลโอถูกบังคับให้ตีมหาพิษ เพราะท่านไม่ยอมเปลี่ยนความเชื่อในสิ่งที่ท่านได้ค้นพบ ในที่สุดวิทยาศาสตร์ได้พัฒนาเจริญก้าวหน้าไปถึงขั้นพิสูจน์ได้แล้วว่าโลกเรานี้กลม

ขออย่าว่าสิ่งที่เราคิดว่าลึกลับนั้น แท้จริงสิ่งเหล่านั้นคงอยู่มานานแล้ว เพียงแต่รอเวลาให้วิทยาศาสตร์ก้าวไปถึงและพิสูจน์ได้เท่านั้นเอง

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

๑๑๒ ถนนลอยเคราะห์ อ.เมือง

จ.เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐